

ОПДАКЕМАН VII

VAELTAJAPRINSSI

T. H. Hukka

OHJOKEMAA VII

VAELTAJAPRINSSI

Omalle laumalleni ja hengenheimolaisille,
menneisyytensä vangeille, jotka etsivät pakotietä,
eksyksissä oleville, kyllästyneille etsijöille,
jotka tarvitsevat rakkautta ja johdatusta.
Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA VII

Vaeltajaprinssi

© 2019 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-172-0

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

PROLOGI

Kun Molcavarathian valtakunnan sotajoukko vyöryi Cardusiaan ollessani noin nelitoistavuotias, ylhäinenkin väki joutui pakenemaan linnoistaan ja tavallinen kansa mökeistään ja taloistaan sotajoukon edellä, ja valtavat ihmisjoukot etsivät turvaa Itäisestä Vuoristosta ja itäisen Argillan puolelta. Minä, sisareni Rodwena ja velipuoleni Rowen Didrikinpoika lähetettiin kuninkaanlinnasta turvaan Itäisen Vuoriston rajalinnakkeeseen, mutta Eteläisen Ruhtinaskunnan hallitsijan, ruhtinas Reuelin perhe lähti sotaa pakoon Warginmaahan saakka. Reuel itse osallistui taisteluihin Cardusian länsirajalla, mutta hänen vaimonsa Iliana ja poikansa Reguel ja Ilja matkustivat Warginmaahan, jonne vanhin sisarusista, Juliena, oli vain puoli vuotta aiemmin matkannut Warginmaan kruununprinssin, Jaquel Rolfinpojan vaimona.

Myös Pohjoisen Ruhtinaskunnan ruhtinas Willef osallistui taisteluihin, vaikkei ollutkaan enää parhaissa voimissaan. Hän katosi jossakin vaiheessa sotatilaa Cardusian länsirajalle, ehkäpä jopa Miwoshinvuorten länsipuolelle, kenties etsiessään tyttärensä poikaa Jethania, eikä häntä enää koskaan nähty cardusialaisten joukossa. Hänen puolisonsa Joceline, äidinäitimme, oli sodan aikaan kanssamme Itäisessä linnakkeessa, jossa myös äitimme, kuningatar Melosina, vietti tuon ajan turvassa pahimmilta taisteluilta. Isäni, kuningas Rodolf Roweninpoika, oli mukana taisteluissa länsirajalla, rohkaisten joukkojaan puolustamaan Cardusiaa kasvattisisarensa Mormessan sotajoukoilta.

Moni kadotti perheenjäseniään, kun ihmiset pakenivat kauhuissaan Molcavarathian joukkoja, ja noin vuoden kestäneen sotatilan jälkeen kadonneitten etsintä oli jo usein turhaa. Joitakin taisteluista paenneita, pakolaisjoukoista harhautuneita ihmisiä palasi ajan mittaan Argillasta Cardusian puolelle, joitakin löytyi metsistä, nälkään

tai kylmään menehtyneinä, ja joidenkin epäiltiin päätyneen Molcavarathian puolelle vastoin tahtoaan, joko orjatyöhön tai viihdyttäjiksi. Itäisen Vuoriston Naisyhteisöstäkin oli viety joitakuita neitoja Molcavarathiaan, eikä heistä enää sittemmin kuultu.

Myös tietty ylhäistä sukua oleva tyttö katosi siinä vaiheessa, kun joitakin yksittäisiä vihollisjoukkoja pääsi etenemään Itäiseen Cardusiaan. Tytön äiti, Jelisepa Willefintytär, oli sairastunut, ja tyttö oli pitänyt jättää erään palvelusväkeen kuuluvan pariskunnan hoitoon. Tuo pariskunta oli varmasti tehnyt parhaansa suojellakseen tyttöä, mutta he olivat kadottaneet tämän jossakin Argillan rajalla joutuessaan ison, pakokauhuisen ihmisjoukon sekaan. Tuosta työstä, Jiska Nathanaelintyttärestä, ei nähty enää merkkiäkään sen jälkeen, kun hänestä huolehtineet Misael ja Wilna olivat joutuneet hänestä eroon. Wilna kuulemma sairastui kaiken kokemansa raskauden näännyttämänä ja menehtyi melko pian sodan päätyttyä, ja surun murtama Misael Arvidinpoika pukeutui Vaeltajaveljien kaapuun ja vaelsi, huhujen mukaan, aina itäiseen Molcavarathiaan saakka. Jelisepan ja Nathanaelin poika Jethan löytyi ja palasi kotiinsa, mutta heidän tyttärensä oli kadonnut kuin taivaan tuuliin; jättäen perheensä ja muut läheisensä suunnattoman surun, pelon ja epätietoisuuden valtaan.

Sota olisi voinut kestää kauemminkin ja päättyä niin Cardusian kuin Argillankin osalta siihen, että nuo pienet valtakunnat olisivat kadonneet ja sulautuneet osaksi suurta Molcavarathian valtakuntaa. Mutta heti kun Warginmaassa saatiin viesti Molcavarathian hyökkäyksestä Miwoshinvuorten itäpuolelle, sieltä lähti liikkeelle ennennäkemätön joukko sotureita. Warginmaasta ei ollut koskaan aiemmin lähtenyt sotaväkeä valtakunnan rajojen ulkopuolelle, eikä kuningatar Mormessakaan ollut osannut odottaa moista tapahtuvan. Mutta kruununprinssi Jaquel halusi osoittaa kiittollisuutta Cardusian hoville löydettyään Reuelin ruhtinassuvusta mielisän morsiamen rinnalleen, ja hänen isänsä, kuningas Rolf, suostui laittamaan liikkeelle omia sotureitaan. Ja yhdistihän noita valtakuntia jo myös toinen ylimyssukujen kytkös; Jethan Narrinpojan ja Jaqelina Rolfintyttären suunnittelemattomasta rakkaustarinasta kehittynyt avioliitto.

Warginmaan soturit olivat karuihin ja ankariin oloihin tottuneita miehiä ja naisia. Heidän varusteensa olivat ennen kaikkea käytän-

nöllisiä, eivät mitenkään yhtenäisiä tai prameasti koristeltuja, ja heidän maastonväriset nahka-asunsa ja varusteensa toimivat hyvänä suojavärinä vuoristometsissä. Yksittäinen soturi saattoi lymyillä maastossa ääneti ja silmän näkemättä. Warginmaan soturit tunkeutuivat yksittäisinä taistelijoina, pareina tai pieninä ryhminä Molcavarathian sotajoukkojen sekaan. He käyttivät aseita, joihin molcavarathialaiset eivät olleet tottuneet; kuten kitkerää, heikoksi ja pahoinvoivaksi tekevää savua, sekä haarniskoituja susia tai koirasusia, jotka saattoivat hyökätä ihmissoitureitten edellä ja aiheuttaa tehokkaasti kaaosta ja pakokauhua vihollisjoukoissa. Ne oli opetettu tarttumaan vihollista käsivarteen tai jalkaan, jolloin tämä oli helposti taltutettavissa ja vangittavissa.

Myös Itäisen Vuoriston hyinen ilma oli Warginmaan soitureitten puolella. Molcavarathian mukavuudenhaluinen sotaväki ei kestänyt kylmiä ja karuja oloja, ja osa miehistä nääntyi nälkään tai kylmään, antautui heikkokuntoisena, tai lähti kuolemanrangaistuksenkin uhalla pakoon rintamalta. Molcavarathian kokeneet palkkasoturit kestivät olosuhteita pidempään, mutta heitäkin alkoi vähitellen kadota tai antautua liittoutuneitten joukolle, koska heiltä puuttui vähäininkin lojaaliuus kuningatar Mormessaa kohtaan. Lopulta Molcavarathian joukot kutistuivat niin vähiin, että niiden johtaja surmasi epätoivoissaan itsensä välttääkseen kuningatar Mormessan epäonnistumisesta määräämän kidutusteloituksen. Ilman sotapäällikköään jääneet soturit pakenivat tai antautuivat, ja liittoutuneet valtakunnat voittivat tuon Neljän Valtakunnan Sodan.

Tuon reilun vuoden kestäneen sotatilan jälkeen Cardusialta kului aikaa nousta jaloilleen. Useita linnoja oli vaurioitettu, ja taloja ja mökkejä poltettu. Pelloja ja kasvimaita oli jäänyt sodan jalkoihin, ja valtakunnassa vallitsi yleinen nälänhätä. Ja tuossa valtakunnallisessa ahdingossa sisareni, prinsessa Rodwena, lähetti vanhempiensa lupaa kysymättä avioliittoehdotuksen Argillan kruununprinssille. Argillan kuningas Aertonius oli tarjouksesta erityisen mielisään, joten hän kihlasi välittömästi poikansa Ardonin prinsessa Rodwenalle. Rodwena oli omalta osaltaan vaikuttanut koko sodan syntyyn petkuttamalla kuningatar Mormessaa, ja hän tunsu tarvetta hyvittää tekonsa aikaansaamansa kauhu ja hävitys. Siten vahva-luontoinen ja itsepäinen sisareni ainakin itse perusteli päätöstään mennä vaimoksi miehelle, jota ei edes tuntenut entuudestaan.

Rodwena oli paljastanut Molcavarathian kuningattaren juonittelut Cardusian Neuvoston ja kansan parissa teeskennellen ensin olevansa tämän kannattajien puolella, kunnes hän sai selville, että Cardusian hovissa olivat Mormessin kätyreitä ja lietsoivat kapinaa Rodolfia kohtaan. Mutta kun Mormessa sai tietää Rodwenan huiputtaneen itseään, hän kokosi raivokkaasti ja tehokkaasti, vain puolen vuoden aikana, vielä aiempaakin laajemman sotajoukon, ja hyökkäsi sitten varoittamatta läntisen Argillan soisten metsien kautta, Radoshajoen yli lounaisen Cardusian puolelle.

Sisareni Rodwena Rodolfintytär meni siis pian sodan jälkeen naimisiin Argillan kruununprinssi Ardonin kanssa, haluten hyvittää omalle kansalleen tuottamansa kärsimykset ja luoda samalla vahvemman siteen Argillan valtakuntaan, joka oli ollut vähällä jäädä Molcavarathian vaikutusvallan alaisuuteen tiiviiden kauppasuhteiden kautta. Argillassa oltiin niin iloisia cardusialaisesta morsiamesta, että kuningas Aertonius luovutti huomattavia määriä rakennustarvikkeita ja ruokavaroja auttaakseen Cardusian väkeä jaloilleen. Myös Warginmaasta tuotiin erilaisia tarvikkeita ja ruokaa Cardusian kansalle, ja vähitellen vanhempieni hallitsema kansa toipui tuosta hirvittävästä koettelemuksesta. Eikä prinsessa Rodwenan nauttima kansansuosio vähääkään kärsinyt sodasta ja siitä seuranneista koettelemuksista; päinvastoin, monet näkivät hänessä jopa mahdollisen kahden valtakunnan kuningattaren.

Sotaa seuranneet vuodet olivat vielä monin tavoin haastavia, ja edelleen jotkut vaelsivat pitkin Cardusiala ja Argillaa etsimässä kadonneita läheisiään. Uhkarohkeimmat pyrkivät Molcavarathiankin puolelle, mutteivat enää palanneet sieltä. Kuningatar Mormessa nuoli haavojaan, vetäytyneenä loisteliaaseen linnaansa, eikä tappio vähääkään vähentänyt hänen katkeruuttaan ja vihaansa pientä naapurivaltakuntaa, Cardusiala, kohtaan. Saavutettu rauha oli väliaikainen tila; Mormessin odotettiin hyökkäävän uudelleen heti kun hän saisi koottua uuden, taistelukuntoisen armeijan.

Mormessin pojan, kruununprinssi Moroganin kerrottiin kaatuneen tai kadonneen taisteluissa Argillan puolella, mikä tuskin vähensi tuon naisen kaunaa ja kostonhalua. Mormessalla ei ollut toista kruununperijää sukulaissuhteen kautta, ja monet edesmenneen kuningas Melchiorin äpärät tai etäisemmätkin sukulaiset kärkkyivät tuon suuren valtakunnan kruununperijän paikkaa kuin

haaskalinnut, odottaen tilaisuutta kaapata valta Mormessan hallusta. Jotkut arvelivat ilmapiirin ennustavan tyrannian murentumista, toiset taas pelkäsivät jonkun entistäkin hirviömäisemmän olennon nousevan Molcavarathian valtaistuimelle Mormessan jälkeen. Huhuttiin, että Mormessaa vastaan oli noussut kapinoita, mutta kukaan ei voinut tietää, millainen johtaja vallankumouksen kautta ilmaantuisi, ja olisiko hän vähääkään aiempia hallitsijoita rauhan-
tahtoisempi.

Sodan aikana Itäisestä Vuoristosta kadonnutta ylhäistä tyttöä, Jiska Nathanaelintytärtä, ei etsinnöistä huolimatta löydetty, mutta hänen vanhempansa eivät halunneet luopua toivosta. Ainakin hänen äitinsä jaksoi yhä uskoa, että tyttö olisi elossa, ja toivoi tämän vielä jonakin päivänä palaavan kotiin. Mutta pari vuotta sodan jälkeen kukaan ei enää halunnut kierrellä pitkin maita ja mantoja pelkästään etsiäkseen tuota tyttöä; ei edes hänen isoveljensä Jethan, joka oli mennyt ennen sotaa naimisiin ja keskittynyt nyt huolehtimaan vaimostaan Jaqelinasta, joka oli kärsinyt monenlaista mieltä järkyttävää sodan keskellä.

Vaeltajaveljet kyllä kyselivät tuota kadonnutta neitoa kulkiessaan Cardusian ja Argillan syrjäisilläkin seuduilla, mutta muuta väkeä oli vaikea saada osallistumaan laajempiin etsintöihin, koska miesväkeä tarvittiin kylien, kaupunkien ja viljelysmaitten jälleenrakentamiseen. Niinpä tuo monelle rakas neito pysyi kadoksissa perheel-
tään, kunnes tuli aika löytää hänet. Tämä on tuon neidon tarina, ja osaltaan myös minun tarinani, koska Kaikkeuden Luojan tahdosta meidän kohtalomme olivat jo alun perin kietoutuneet yhteen, niin että kertoessani tuosta työstä en voisi välttää kertomasta myös itsestäni ja omaa tarinaani.

Isäni, Cardusian kuningas Rodolf, teki sodan jälkeen päätöksen, että Cardusian valtakuntaa tulisi kutsua Ohdakemaaksi, kuten sitä Warginmaassa ja kaukana pohjoisilla seuduilla oli kutsuttu jo vuosikymmeniä. Minä, Joshanan Rodolfinpoika, olin siis Ohdakemaan nuorempi prinssi. Noin kuusi vuotta minua vanhempi velipuoleni, Rowen Didrikinpoika, oli kruununperijä. Kun sisareni Rodwena oli asettunut Argillan hoviin tullakseen jonakin päivänä Argillan kuningattareksi ja kun Ohdakemaan kansa oli päässyt jaloilleen, isäni Rodolf ja äitini Melosina tekivät ison päätöksen, joka vaikutti niin minuun kuin koko Ohdakemaan kansaan. He halusivat lähteä War-

ginmaahan, isäni suvun luo, ja lähtiessään Rodolf asetti Rowen Didrikinpojan Ohdakemaan kuninkaaksi.

Rowen oli vasta jonkun vuoden päälle kahdenkymmenen tullessaan kuninkaaksi, eikä kukaan tuolloinkaan voinut sanoa, että kansa olisi ollut varauksettoman tyytyväinen Rodolfin ratkaisuun. Mutta kuninkaan tahto oli kansan laki; niinpä isovelipuoleni istuutui, itsekin vastentahtoisesti, kuninkaan istuimelle Ohdakemaan valtaistuinsaliin tekemään ratkaisuja Ohdakemaan kansan puolesta yhdessä Neuvoston kanssa.

En voi itsekään sanoa nauttineeni kansansuosiota sen enempää kuin velipuolenikaan. Mutta yhtä kaikki, minusta tuli kruununperijä hänen jälkeensä, ja minua ainakin yritettiin sopeuttaa siihen rooliin, vaikka olinkin koko ikäni sisäisesti taistellut tuota ajatusta vastaan. Halusin olla vapaa ja kulkea siellä, missä itse halusin, ja tehdä asioita, joita itse koin järkeväksi tehdä. Valta-asemasta ja siihen kuuluvasta vastuusta olisi minulle vain harmia ja taakkaa, ja tilaisuuden tullen aioin tehdä asialle muutakin kuin vain miettiä sen ahdistavuutta. Olinhan sanonut jo lapsena, ettei minusta koskaan tulisi Ohdakemaan kuningasta. Eikä tullutkaan, Luojan kiitos.

LUKU I

Kolmisen vuotta tuon Ohdakemaata koetelleen, Neljän Valtakunnan Sodan jälkeen, ollessani noin kahdeksantoista-vuotias miehenalku, matkasin Argillan valtakunnan puolella kahden toverini, Argillan kuningassukuun kuuluvan Ayrton Cedrikinpojan ja Eteläisen Ruhtinaskunnan ruhtinaan pojan, Reguelin, kanssa. Reguel Reuelinpoika oli ollut Warginmaassa, sisarensa luona, sotaa paossa. Sodan jälkeen hän oli palannut Ohdakemaahan ja asettunut asumaan isänsä Reuelin sukulinnaan huolehtiakseen osaltaan isänsä osuudesta Ohdakemaan hallinnossa, ainakin nimellisesti. Reguelin pikkuveli Ilja Reuelinpoika oli lähetetty vieraaksi Argillan hoviin. Reguelin isä oli minun äitini serkun, Nathanaelin, velipuoli, millä tosin ei ollut paljoakaan sukulaisuusmerkitystä ainakaan Ohdakemaan kruununperimysjärjestyksen kannalta. Warginmaassa Reguelia pidettiin korkea-arvoisena sisarensa Julianan kautta, koska Juliana oli kruununprinssi Jaquelin puoliso, mutta Reguel ei piitannut moisesta asemasta eikä halunnut jäädä Warginmaahan; hän halusi mieluummin asettua elämään Ohdakemaahan, kotiseudulleen, isänsä suvun linnaan.

Olimme olleet kaikki kolme; siis minä, Reguel Reuelinpoika ja Ayrton Cedrikinpoika, aseenkantajakoulutuksessa Ohdakemaan Itäisen Vuoriston sotilaallisessa tukikohdassa, Itäisessä linnakkeessa. Ayrton oli lähetetty sinne Argillan hovista, koska joku hänen lukuisista sedistään oli ollut jonkin aikaa Argillan lähettiläs Ohdakemaan kuninkaanlinnassa. Minä olin meistä kolmesta nuorin, mutta asemaltani korkea-arvoisin. Suoritin aseenkantajakoulutustani nopeampaa tahtia kuin he kaksi, koska minulle piti ehtiä opettaa paljon muutakin kuin taistelutaitoja, jotta olisin kelvollinen kruununperijä ja varakuningas isovelipuolelleni Rowenille.

Olimme pitäneet taukoa palveluksesta joitakin viikkoja tuona kesänä, ja kesän lopulla, ennen kuin meidän kunkin olisi palattava palvelukseen omille tahoillemme, lähdimme Ayrtonin pyynnöstä saattamaan häntä käymään hänen perheensä luona, Argillan hovissa. Velvollisuudentuntoisena tarkoitukseni oli tietysti tervehtiä samalla myös sisartani Rodwenaa, jota en ollut tavannut pitkään aikaan. Olimme tehneet matkaa Argillan suuntaan varsin verkkaisesti, jopa päiväkausia, koska meillä ei omasta mielestämme ollut kiire minnekään. Reguel tosin kaipaili jo käymään kotonaan lukuisten koiriensa takia, mutta hänen piti käydä tervehtimässä pikkuveljeään Argillan kuninkaanlinnassa. Ayrton taas olisi mieluiten kierrellyt majataloja ja kylän kapakoita kuin mennyt tapaamaan äitiään ja sisartaan. Hänen isänsä oli kuollut sodassa, ja hän oli velvollinen huolehtimaan äitinsä ja pikkusisarensa hyvinvoinnista.

Oma motiivini hitaaseen matkantekoon oli viivyttää paluutani kotiini, Ohdakemaan kuninkaanlinnaan, koska en oikeastaan ollut viihtynyt siellä lainkaan, ainakaan enää Neljän Valtakunnan Sodan jälkeen, kun vanhempani olivat lähteneet Warginmaahan. Kun Rowen oli joutunut ottamaan kruunun harteilleen, minä olin saanut harteilleni kruununprinssin velvollisuudet. Olin siis suorastaan välttellyt kuninkaanlinnassa oleskelua ja viettänyt mahdollisuuksien mukaan aikaani melkein missä tahansa muualla kuin siellä; kuten Reguelin kanssa Ristikallion linnassa tai Reuelin linnassa, tai Itäisen Vuoriston syrjäisissä majapaikoissa. Nuorempana olin viihtynyt kirjakääröjen ja karttojen parissa, mutta ehkäpä sota olikin jollain tapaa havahduttanut minut ulos sisäisestä maailmastani. Ja toisaalta, olinhan tutkinut karttoja ja kerännyt tietoa maailmasta suunnitellen juuri sitä, että jonakin päivänä lähtisin omin silmin tutkimaan tuota kaikkea, mitä maailmassa tiedettiin olevan.

Mutta varsinainen tarinani alkaa hetkestä, jolloin elämässäni alkoi tapahtua asioita, jollaisia en olisi ikinä osannut kuvitella tapahtuvaksi. Kaikkeuden Luojan johduksesta me kolme törmäsimme tilanteeseen, jota emme voineetkaan noin vain sivuuttaa, ja erään ihmisen osuminen polullemme alkoi ohjata minunkin elämäntarinaani, halusinpa sitä tai en.

Oli loppukesän hämartyvä ilta; viileä usva peitti jo metsänreunaa, ja laskevan auringon viimeinenkin punerrus oli häviämässä rinteen taakse. Olimme aikeissa pysähtyä erääseen pieneen kylään, jossa

yöpyisimme matkallamme Argillan kuninkaanlinnaan. Meillä olisi tavallaan ollut jo kiire, jos olisimme halunneet varmistaa pääsevämme yöksi majataloon, mutta jokin sai minut viivyttämään, ja pysähdyin katselemaan maisemaa. Kylään oli vielä jonkin matkaa, eikä lähistöllä ollut asutusta. Kuulimme suden ulvovan, ja koska oli tyyntä, ääni kantautui kauas ja kaikui läheisen matalanhuippuisen vuoren rinteiltä. Toinen susi yhtyi ulvontaan. Minä ja Reguel jäimme kuin lumoutuneina kuuntelemaan tuota ääntä, mutta Ayrton oli levoton.

”Hitto, se nyt vielä puuttui, että sudet tulevat säikyttelemään ratsujamme”, hän manasi. ”Kiirehditään asutuksen pariin ennen kuin ne tulevat lähemmäs...”

”Äh, eivät ne meitä ahdista! Tuollahan on lampaita, joten ehkä ne aikovat saalistaa niitä”, Reguel totesi. ”Mutta onpa outoa, että ne ovat näin lähellä tietä! En ole ikinä nähnyt täällä susia...”

”Niin, totta, en muista edes kuulleen, että täällä liikkuisi susia”, sanoin itsekin. Ulvonta lakkasi, ja oli jonkin aikaa aivan hiljaista. Äkkiä Ayrton liikahti kuin pelästyen, ja hänen ratsunsa hirtahti levottomana. Näimme metsän puolella kaksi kiiluvaa pistettä. Ne hävisivät kuitenkin pian varjoihin, mutta samassa tien toisella puolen näkyivät toiset kiiluvat silmät. Ayrton karjaisi pelästyneenä, mutta Reguel rauhoitteli häntä hieman huvittuneena.

”Älä pelkää, ystävä hyvä, nehan vain tarkistivat, mitä me aiomme”, hän sanoi. ”Nyt ne menevät jo pois...”

”Mutta ne kulkevat edellämme metsän puolella ja saattavat vaania meitä tuolla metsikön reunassa”, Ayrton sanoi ärtyneenä.

”Miksi ne meitä vaanisivat, kun tuolla on lampaita?” Reguel kysyi nauraen ja viittasi kädellään maisemaa edellämme. Tieltä avautui kauniin utuinen näkymä loivalle vuorenrinteelle. Metsikön takana oli niitty, jossa näkyi lampaita ja paimen. Paimen nosti viittansa hupun päänsä suojaksi ja heilautti sauvaansa niin että lammaskatras lähti liikkeelle. Ehkä hänkin oli huomannut sudet ja lähtenyt viemään lampaitaan turvaan. Lampaat seurasivat häntä, kun hän kulki rinnettä alaviistoon, kohti metsää, jonka ohitse myös meidän tiemme kulkisi.

Kuu oli noussut, ja sen edessä leijui usvapilviä. Oli nyt aivan hiljaista. Susia ei enää näkynyt eikä kuulunut. Tunnelma oli hyvin outo, vaikka kaikki oli samalla hyvin kaunista. En osaa selittää,

mistä tiesin, että pian tapahtuisi jotakin hyvin epätavallista. Paimen katraineen lähestyi tietä samaa tahtia kuin me lähestyimme metsikköä, jonka laittaa hän oli kulkenut. Joku pienemmistä lampaista määkäisi, ja pienikokoinen paimen kääntyi katsomaan, oliko se jäänyt jälkeen muista. Saatoin erottaa, että paimen oli viittansa alla varsin hento, olemukseltaan nuoren pojan kaltainen. Hän piti päättään kumarassa ja jäi tarkoituksella odottamaan, että kulkisimme hänen ja lammasmaun ohitse. Hetken mielihohteesta päätin kuitenkin pysäyttää ratsuni ja puhutella häntä.

”Hei, tiedätkö sinä, mahtaako seuraavan kylän majatalo olla enää auki näin myöhään?” kysyin Argillan kansanmurteella, jota olin siellä liikkeessani oppinut. Paimen kääntyi hivenen sivullepäin, ikään kuin olisi pelästynyt minua, ja rykäisi matalalla äänellä.

”Luulen että on”, hän sanoi. Ääni oli miespuolisen ääneksi melko heleä; hänen täytyi olla hyvin nuori poika, melkein lapsi vielä. Ayrton ohjasti ratsunsa viereeni ja katsahti minua ärtyneenä.

”Josha, miksi ihmeessä sinä rahvasta jututat? Minulla on jo nälkä, jatketaan matkaa!” hän hymähti. ”Kiireesti nyt, ennen kuin ne sudet tulevat takaisin!”

”Aika myöhään olet liikkeellä lampainesi”, sanoin nuorelle paimenelle, välittämättä Ayrtonin kärsimättömyydestä. ”Näimme äsken susia. Onko sinulla pitkä matka kotiin?”

”Ei enää! Olen jo melkein perillä, enkä todellakaan pelkää susia”, paimen sanoi välttelevästi. Hän kuitenkin selvästikin pelkäsi meitä, eikä ihme; meitä oli kolme, saatoimme olla rosvoja tai muuten huonotapaisia nuoria miehiä, ja hän oli hentorakenteinen, yksin, ja aseeton. Myös Reguel siirtyi ratsuineen lähemmäs, katsellen paimenta ystävällisen uteliaana.

”No, mehän voimme saatella sinut perille. On turhan vaarallista kuljeskella yksin! Eikö näillä tienoilla muka liiku yöaikaan lammassrosvoja?” Reguel kysyi naurahtaen. Hän oli hyvin miellyttävän näköinen nuorimies, eikä kukaan yleensä pelännyt häntä, jos hän vain halusi käyttäytyä ystävällisesti. Mutta hän oli puhunut ylhäisten kielellä, enkä ollut varma, ymmärtäisikö paimen häntä. Mutta hämmästykseni paimenpoika vastasi hänelle; käyttäen sekakiel-tä, jota argillalainen palvelusväki puhui, koska palvelusväen piti tietysti opetella ymmärtämään isäntäväen puhetta.

”Enpä ole kuullut rosvoista”, paimen totesi hämmentyneellä äänellä. ”Mutta kiitos vain, olen tosiaankin ihan kohta perillä!”

”Puhut hämmästyttävän sivistyneellä nuotilla”, totesin suorastaan epätavallisen juttelunhaluisesti. ”Käyvätkö paimenet näillä main ilmaisessa puheopissa, vai oletko sinä joku ylimysperheen nuori karkulainen, joka yrittää tienata elantoaan paimenen hommissa? Vai oletko ollut palvelijana ylimysperheessä?”

”Se olisi turhan pitkä tarina”, paimen totesi liikehtien levottomasti ja selvästi vaivautuen kysymyksestäni. Reguel oli myös tajunnut, että paimen puhui sekakieltä, ja katsahti minua kohottaen kysyvästi kulmiaan. Hänestäkin oli outoa, että lammaspaimen puhui niinkin sivistyneesti. Tiesin, että Reguelin uteliaisuus oli hyväntahtoista; hän halusi aivan aidosti auttaa kohtaamiaan apua tarvitsevia ihmisiä, toisin kuin esimerkiksi Ayrtton, jolla oli tapana auttaa vain silloin, kun siitä oli hänelle itselleen jotain etua.

”Jos kotimatkasi onkin pidempi kuin annat ymmärtää, kuulisimme mielellämme sinun tarinasi, samalla kun saattelemme sinua”, Reguel totesi ystävällisellä äänellä. ”Se auttaisi meitäkin pysymään loppumatkan hereillä, ja pitäisi sudet varmemmin loitolla lampaitasi!”

Ayrtton äännähti tuskastuneena, mutta katsahdin häntä varoittavasti. Tiesin, että olisi tapahtumassa jotakin erikoista. Ensimmäinen se oli ollut vain aavistus mieleni sisällä, mutta hetki hetkeltä se oli muuttumassa varmuudeksi siitä, ettei meidän pitäisi kiirehtiä.

”Olen todellakin jo melkein kotona! Voitte aivan hyvin jatkaa matkaanne”, paimen mutisi kiusaantuneena, katsomatta meitä suoraan. ”Selviän kyllä yksin, kuten yleensäkin!”

”Eipä meillä ole yhtään mikään kiire”, Reguel totesi sinnikkään hyväntuulisesti. ”Voimme aivan hyvin kulkea seuranasi ja turvanasi! Rajakylässä sanottiin, että argillalaiset metsärosvot olivat viime viikolla tappaneet yhden paimenen ja vieneet monipäisen lauman. Sinullahan pitäisi olla koira turvanasi! Mutta koirat, etenkin hyvät sellaiset, ovat tietysti arvokkaita, eikä köyhällä väellä ole varaa hankkia sellaisia... Olisinpa arvannut, että täällä kaivataan laumanvartijaa! Olisin mielelläni kuljettanut omia koiriani mukana, ja yksi niistä olisi ollut varsin kelvollinen lammaspaimenen kumppaniksi!”

”Reguel, emme kaipaa nyt mitään koirapuheita! Jos haluat leikkiä auttavaa ritaria, älä viitsi höpöttää koirista”, Ayrton huoahhti. ”Saattelaan nyt vain poika kotiinsa, lampaineen päivineen, mutta mie-luummin ilman niitä koirajuttujasi!”

Reguel naurahti sen kummemmin pahastumatta Ayrtonin sanois-ta, ja odotimme, kun paimen ajoi lammaskatraansa tielle. Jatkoimme matkaa jonkin aikaa, verkkaisesti lammaskatran vierellä ratsastaen. Paimen ei kuitenkaan puhunut oikein mitään, vaikka Reguel yrittikin uudelleen jutella jotakin hänelle; ilmeisesti nimen-omaan koirista, joita käytettiin laumanvartijoina tai lampaitten paimentamiseen. Reguelin kiinnostus koiriin oli toisinaan uuvutta-vaa, enkä saanut selvää, kuunteliko paimen häntä lainkaan, koska hän näytti tarkkailevan koko ajan lampaitaan.

Kun yksi lampaista meinasi lähteä tieltä kauemmas, paimen lii-kahti nopeasti ohjaamaan sitä sauvallaan, ja hänen huppunsa valah-ti alemmas. Hupun alta paljastui pitkä palmikko. Hän yritti työntää palmikkonsa äkkiä takaisin hupun sisään ja nostaa hupun uudelleen hiustensa peitoksi, mutta nähdessään minun katsovan itseään hän häkeltyi ja pysäytti kätensä liikkeen. Ja siinä vaiheessa Reguelkin huomasi saman kuin minäkin, keskeytti koirapuheensa, ja muutti käytöstään tilanteen vaatimalla tavalla. Hän oli siinä asiassa isään-sä Reuelia taitavampi; ilmeisesti hänen äitinsä Iliana oli hovineito-na ollessaan oppinut sujuvasti ystävällisiä ja kohteliaita tapoja.

”Olen pahoillani, mutta luulimme sinua nuoreksi pojaksi! En olisi käyttäytynyt niin tuttavallisesti, jos olisin tiennyt, että olet neito”, Reguel totesi pahoittelevalla, mutta edelleen hyvin ystävällisellä äänellä. ”Suonet anteeksi! Toivottavasti emme pelästyttäneet sinua, tai loukanneet sinua tuttavallisuudellamme!”

”Ette Te ole loukannut minua millään tavoin”, paimentyttö sanoi nopeasti. ”Kiitokset ystävällisyydestänne, mutta meidän lienee parasta kääntyä nyt eri teille! Tämä polku vie kotiini, ja saan kyllä lampaani ajetuksi sinne...”

”Puhut niin hämmentävän sivistyneesti, että minun on vaikea uskoa, että olet maalaistyttö! Olet varmasti ollut joskus ylhäisessä perheessä palvelijana, niinhän?” Reguel totesi uteliaan innostu-neesti. ”Ja minusta on melkein pä vastuutonta antaa sinun kadota tuonne pimeään metsään, kun en edes tiedä, millaiset olot sinua kodissasi odottavat! Onko sinulla monta sisarusta siellä, nälkäisinä

Kun Molcavarathia, Cardusia ja Argilla ajautuvat sotatilaan, myös kaukaa Warginmaasta tulee sotaväkeä pienten valtakuntien avuksi taistelussa kuningatar Mormessaa vastaan. Tuon Neljän Valtakunnan Sodan aikana katoaa eräs ylimystyttö perheeltään, ja vain hänen äitinsä jaksaa uskoa, että tyttö on yhä elossa.

Joshanan Rodolfinpojasta tulee kruununprinssi, kun hänen isänsä luovuttaa Cardusian kruunun hänen isovelipuolelleen, Rowen Didrikinpojalle. Lapsena kartoista ja kirjakääröistä innostunut nuori prinssi Josha ei enää sodan jälkeen viihdy kuninkaanlinnassa, vaan kiertelee pitkin maita ja mantuja. Kuljeskellessaan kiirehtimättä Argillassa ystäviensä Reguel Reuelinpojan ja argillalaisen Ayrton Cedrikinpojan kanssa Josha sattuu törmäämään paimentyttöön. Kun hän ymmärtää, kuka tuo tyttö on, hän näkee tässä keinon vapautua omasta epämukavasta asemastaan valtakunnan hallintoon sidottuna kruununperijänä. Mutta miksei tuo tyttö ole palannut kotiinsa Ohdakemaahan, vaikka tietää tarkoin itsekin, kuka on?

Josha ei arvaa, millaiseen liemeen hän itsensä sotkeekaan pyrkiessään helpottamaan omaa asemaansa. Eikä mene kauaakaan, kun Josha ajautuu omien toiveittensa, velvollisuuksiensa ja lähimmäisenrakkauden asettamien vaatimusten ristiriitaan. Vaeltajaveli Josian opetukset muistaen Josha yrittää korjata ajattelemattomuutensa seuraukset, mutta lopulta hän on tilanteessa, jossa kolme ihmistä tarvitsee hänen myötätuntoaan, ystävyytään ja tukeaan. Ja yksi noista kolmesta tarvitsee kaikkein kipeimmin myös hänen rakkauttaan, mutta onko hän enää vapaa päättämään, kenelle hänen uskollisuutensa kuuluu?

Vaeltajaprinssin tarina luo pohjaa Ohdakemaa- sarjan seuraaville tarinoille! Katso: ohdakemaa.blogspot.fi.

9 789528 001720